

*

ΧΑΙΡΕ μοι, χαῖρ' αὖθι, νεᾶνις ὥρη,
Πορφυρεῦν ἤβης γάνῳ, ὡς θέλοιμ' ἄν
Σὰς δρέπειν αἰὲν κορυφὰς, τόδ' εἴ τω
Μόρσιμον εἴη!

Ἰζάνει γὰρ πλασίον Ἀδονά τευ,
Καὶ Σθένῳ τοι μακρὰ βιβάν, καὶ οὔρως
Ὅππάτεσσι τερπνὰ λαλῶν, Πόθῳ τε
Στάθεῳ ἀκτίς

Χῶ Γέλως φιλεῖ Σ', ὃ χέρεσσι πλευρὰ
Σχῶν μόγις διπλῆσι, σαφῇ τ' ἀνοιξάσ'
Ἦς φρανὸς κληῖδ' Ἀγάπη, Σέ τ' Ἑλπίς
Φαντασίας παῖς

Σὰν σέφει παρηΐδα δὲς ἐλαφρὸν
Τέναρ, Ὑγείας κάσις, ἐννυχεύων
Ὑπνῳ ἐν λάχνα· Χαρίτων βρύει τιν
Ἀσπετῳ ἴλη.

Ὡς δέ Σα μιμητικὸν ὄν, σφε λάμπει
Εἶαρ, ἀκροθίνια θ' (ὡς ποτόσδει
Κύπριδῳ!) χέει προπάροιθε κόλπων
Ἐκ ῥοδοέντων.

Πῶς σὰ φίλτρα μυρία, μυρίοισιν
Ἰμέρω βέλεσσι δαμείς, φράσαιμ' ἄν;
Οὐκ ἐγὼν οἶός τε· τί γὰρ; πέφευγε
Ψάμμῳ ἄριθμον.

Ἄλλα μὰν ἄλλοισιν ἄρεσκεν· ὅς γ', ἐν
Ἱππικοῖς ἤθεσσι πολὺς ξυνοικῶν,
Εὖ γέγηθεν εἰρεσία τεθριππο-
-βάμονι πώλων·

Οὐδὲ τῶς μοναμπυκὸν ἴδρις ἄλλῳ
Τὰν δέραν ψήχεν, ποτε δ' αὖθ' ἐς ἄγραν
Βῆν' ἴμεν, τῆς τ' Ἀρτέμιδῳ σὺν ὅπλοις
Ἐμπεπύκασθαι.

Ὅς δὲ, νήπιός τις ἄγαν! τέθαπεν
 Ἐν κύβων μορφαῖσι, δεδημένῳ τε
 Σχέτλιον τύχη κέαρ, ἔβιώσι-
 -μον βίοτον ζῇ.

Καὶ γὰρ ἐν ζάλῃ θολερᾷ σαλεύων,
 Καγρίαὺς νοσῶν νόσον, ἔκ ἔδρεψε
 Τίμιον Σιγῆς λέχῳ, εὐδῶν τε
 Μειλιτόεσσαν,

Εὐφρόνης τὰν ἀμπεχόναν ζόφοιο
 Εἰμένης — Τί, Πιερί, τὸν λέγοις αὖ
 Πόρσιον; τοιῦδε μέμαλεν ἄλλοις
 Τάνδρὸς αἰοδοῖς.

Ἔντιν, ὦ φίλον τι βαθεῖα τέρψις
 Ἀμπέλκ, σέργει τε παναμερεῶν
 Εὐίαν χάριν, κυλίκων δ' ἀμίλλας
 Οἰνοπλανήτης.

Ἔντι δ', ὁ τρέφων ἀπαλώτερόν τι
 Ἡθέων ἐν σήθεσιν, ὦ δρομαῖαι
 Εὐπτέρω δῖναι ποδὸς, ὦ λύρας με-
 -λίπνα ὁμφή.

Μαλθακὰν ὥπασσε χαράν! — Τίς ἔχνη
 Θηλύπεν, σραφέν ποκ' ἐκεῖσε κακείσ',
 Ὡς ἴδ', ἔμμενην ἰδὼν, ὅτ' ἐν γὰ
 Τὰν βάσιν αἶβραν,

Μειδιάσας ἱμερόεν, κροτεῖται
 Χρυσέα νύμφη; τότε δ' ἐπτόασε
 Τῷ νεανίῳ τάχ' ἐρωτύλον κῆρ
 Χεῖρα πιάζει

Χεῖρ' σαγηνεύσα φράνας Ἀφροδίτη
 Θέλξεν αἰῶσας· κραδίαν φίλον τι,
 Κᾶτι μᾶλλον ἢ φίλον, αἰδύμαις ἔ-
 -ζευξεν ἀνάγκαις.

*argueretur, hoc dicitur, hoc est,
 - nam enim comitatu, ita
 ad eorum tabula, fuit ad eorum a-*

77. Πιλοξασ' Σ. α. κ.

Μίκκυλ' γὰρ μίκκυλον ἔτι τραῦμα
 Ἐκ χερῶν ἴησιν ὁ τοξότης παῖς·
 Σφόδρα τε σθένει νεαρόν τὸ θᾶλυ·
 Ἄ, ῥόδ' ἐπιπνοῖ-

σ'! ἂ, μάρυγμα χεῖλε! ἂ δέ τ', ὅσσω
 Εὐσκόπων φαιδρὸν σέλας! Εὐλαβῆ τυ,
 ὦ νέ', Σεραῖν ὀλέτεραι· ἔνδον
 Γὰρ πότη μ' ἀνθεῖ.

Ἔσπεται δ' ἐρῶντι νέῳ σφὸς αἶν·
 Τοῖος ἦν, ὃς ῥυθμὸν ἐπλεξεν ᾠδῆς
 Πρᾶτ', ἥς κόρης βλέφαρον πτυχαῖς ὕμ-
 -νων σεφανῶσας·

Δὶς μάκαρ· μάκαρ, φίλ' ὦν γε Μοῖσα,
 Καὶ μάκαρ, θείῳ φίλ' ὦν Ἑρωτι·
 Εὖ γὰρ οἶδ' Ἑρωτα φιλασέμεν, τὸν
 Μοῖσα φίλασεν.

Ταλικά τρίβει νεότης τὰ κομψὰ
 Καρδίας ποικίλμαθ'. ὅμως σκιάζει
 Ὅψιν αἰ βίοιο μελάμπεπλ' νύξ·
 Ἐς θαλάμους γὰς

Τάμερον πορθμεὺς νεκύων καλεῖ σε,
 Ποτλὸν ἔθεν φάρμακον, ἔθεν ἄβα
 Φίλτρον ἐμπέφυκε· Σύ τ' ἴσθ', ὃς ἀκμῆς
 Κύδει γαίεις,

Θνατὸς ὦν — Ναὶ δ', ἴσθι μὲν ἔ· τί μοῖραν
 Ἄν σκοποῖς; Μεῖον σκοπέοντι κέρδ'·
 Ὅλβ' ὡς λέλογχεν ἀνῆν, τίς εὐφρων
 Ἄν φρονέειν λῆ;

Ludentis speciem dabit et torquebitur.

ΒΑΡΒΑΡΟΣ ἐν Πίσσᾳ τις ἑὼν ποτ' ἐτύγχανε, πηλὺς
ὦς νέῃ ἰσχυρῆς παίζειν ἀγῶνα πάλης·

Ἐνθα τε κᾶνθ', ἐνόησεν, ὅπως ἐπὶ δίζυγι καρπῷ
Συμπλέκον ἀμφοτέρως ἀμφοτέροι παλάμας·

Καὶ πλευράς ἐνόησεν ὅπως, σῶμα τε, ῥῖνάς τε,
Δειν' ἀσθμαίνόντων σκληρὸν ἔτυπε πᾶλλον.

“ Ἡ δ' ἄρα,” θώύξεν, “ τοίεος ἢ παίζειτ' ἀγῶνας;
“ Ἀλλ' ἡμεῖς τοίην εἰ μαχόμεσθα μάχην.”

In Ventriloquum.

Salve! magna Tui, Britanniaëque,
Salve! gloria temporum tuorum!
Qualis nemo fuit, nec est, eritve
Posthac — O utinam repentè voces
Sint centum mihi, sint et ora centum, ut
Te, Tui similis, poëta laudem!
Audin'? Nunc hominemve, fœminamve,
Juxtà, nunc procul et remotiores,
Hac illac, puerumve ineptientem,
Credas multa loqui, simul disertâ
Ac vox parturiit sonos in alvo.
Atqui nil tremit os loquentis, atqui
Nil motum est labium: Quid ergo? Fallor,
An verum est? Loqueris, tacesve? Certè
Et nusquam tua vox et est ubique.

In Comitiiis Maximis,

Jul. 7, 1789.

Joannes Tweddell, Trinitatis Collegii Scholaris apud
Cantab.

